

pasla po njem, da ga je bodla v slednji živec in v slednjo misel.

Pod vrhom klanca, kjer se je voz malone ustavil, sta slonela ob hrastu, ki je raztezal svoje turobne veje na cesto, star cigan in mlada ciganka.

Ciganka je pogledala v tla, cigan pa je dvignil roko in zaprosil:

»Prosim, mili gospodje! Trudna revčka sva, ves dan hodiva, Usmilite se starca in male deklice!...«

»Kaj hoče?« je vprašal narednik Ivana.

»Da bi ju vzeli na voz.«

Kozjebradec je ujel s pogledom cigankino telo in njene goreče oči, ki jih je bila dvignila in znova povesila.

»Ustavi!« je ukazal vozniku.

»Hvala vam tisočera...«, je blebetal starec in prijel deklico za roko. S starčevo pomočjo je zlezla na voz. Baš ko je tudi cigan hotel stopiti na zavoro, da bi se pognal kvišku, je narednik iztrgal vozniku bič iz rok in udaril po konjih.

Konji so potegnili, cigan se je iztrgal iz Ivanove roke, ki mu jo je bil ponudil, in skoraj padel na tla. Vojaki so se zakrohotali.

Cigan je pobral palico, ki mu je bila zdrknila v blato, nato je v začudenju odprl oči in gledal za vozom. Jedva se je zavedel, kaj se je zgodilo. Sprva je razprostrl roke in razprl oči, slednjič je zaklical s pridušenim glasom:

»Golobica moja!«

Ciganka, ki je bila prvi hip sedla na zaboj, je zdajci planila kvišku in videla očeta baš v trenutku, ko je dvignil roke in jo poklical. Preplašena je pogledala navzoče in zaklicala nekaj nerazumljivega. Voz je stresel, padla je rdečelasu v naročje.

Vojaki so se v pijanem smehu zasmejali. Rdečelasec je zapel pesem in položil svoje šakaste roke čez njen pas; ciganka je trepetala ko ujeta ptička.

Ivan je gledal v bežečega starca, ki je napenjal zadnje moči. Zaman se je trudil, da bi ujel bežeči voz; bolj in bolj se je oddaljeval od njega in ostajal v daljavi. Konč-

Janez Šubic, Podoba sestre

no je izginil za ovinkom in so ga pustili za seboj. Ko se je znova prikazal, je voz cincal po strmem klanecu. Videl je, da se daljava med vozom in njim zmanjšuje, in dobil novih moči in poguma. Toda voz je došel na vrh in zdrdral med grmovjem...

Ciganka je bila že v narednikovih rokah, ki so jo držale čez pas. Upirala je oči z voza in gledala po cesti; spočetka je bežeči starec brez prestanka plaval pred njenimi očmi, slednjič je utonil v megli solz, ki so ji zalile trepalnice.

Dekletu se je posrečilo, da se je izvila. V trenutku je bila na nogah. Hotela je skočiti z voza. Vojak, ki je sedel ob zavori, jo je zadržal, narednikove roke so segle po nji; Ivan jo je zgrabil in potegnil k sebi:

»Kaj vam je storila?«